

"לייהודים היה אורה" אמר רבי יהודה:
אורה - זו תורה.

וכך הוא אומר:
"כי נר מצוה ותורה אור" [מגילה ט"ז]

לזכרה של: אורה מושקוביץ ע"ה
משוואות- יצחק

דפי עיון

במפרשים

יו"ל ע"י מ.מושקוביץ * משוואות- יצחק 79858 ד.ג.שדה-גת * טל': 08-8616173 * פקס: 08-8616174

פרשנה לתלון

פרק י"ח פס' א':

ד. זכר אחר: נישם ע יתרו - הרא הוא דכתיב: (ירמיה ט, ט)
'ה' עז ומעז ומונסי ביום צרה, אליך גוים יבוא מאפסי ארץ', אמרו ישראלי
להקדוש ברוך הוא: כשלעצמה לנו נסائم ביט אמן: (שמוח טו, ב) עז וזרחה ייה,
הלו שמחה רחוב ובאה ורבקה בך!! שנאמר: (יחשע ב, א) יע אמר אל האנשים
ידעתני כי נתן לך לכם את הארץ וננו, כי שמענו את אשר הובלש ה, את מי ים
סוף, הו: 'ה' עז ומעז ומונסי ביום צרה'; כשלעצמה נסائم בימי שלמה, שנאמר:
(ש"א ב, י) צויתנו למלפכו, לא בא מלבת שבאו ושבחה אותך!! שנאמר: (מ"א, א)
זמלכת שבא שמעת את שמע שלמה, וכה אמרה - (שם ט) יהי ה אליה
ברוך אשר חפוץ בך; כשהוזאתה אותנו ממצרים ונתך לנו את התורה, שגוראת
עו, שנאמר: (טהילים כט, יא) 'ה' צו לעמו יתן, ולא שמע יתרו ובא ונדרך בך!!
הו: 'אליך גוים יבוא מאפסי ארץ'.

פרק י"ח פס' א':

ה. זכר אחר: נישם ע יתרו - הרא הוא דכתיב: (איוב לא, לב)
'בחוץ לא יליין גור', כמו שכתוב בפרק זה: (שמוח יב, ט) 'זאת חקת הפסח' עד
גר שנשא בת ישראל והוליד בת והקלכה הבית ונשאלה ליהן קשר ולידה בן, הרי
זה ראוי להיות פהן גדול ומקיריב על נבי המזבח, ונמצא הגר מבנים
ובן לווי מבחן, הו: 'בחוץ לא יליין גור'. (איוב שם, ט) 'דליך לארח אפתח',
זה יתרו, שההוריד לו הקדוש ברוך הוא את הפן, שנאמר: (טהילים עה כ) 'רצו
שחקים ממועל [ודליך] שמיים פתוח'.

מילוי

1. אם סנק מה כסוק פוליה האכלה את גכלו?
2. איך האכלה אfine את "αιיאטנו" Se מתכו?
3. מה הנטה Seif הסתת הנטה את האכלה אfine ואה הילאיין אכק?
4. האכלה הער, איסק אנטו ער Fa חלמיין, מהו איק מה קואר Seיכר?
5. מה הילאיין אכק ער Fa פל יכו להוות כתן Seיכר?
6. מה צעה האכלה Seיכר או Se יתכו ואני Fa נאתק?

* * *

ושם האחד אליעזר כי אלהי אבי בעורי (י'ח' ד') הלשון קצר, ובמלואו צריך להיות "כי אמר" כי אלהי אבי בעורי. ולשון כוה בפרשת תולדת (כ"ז ז') כי יראו לומר אשתי היא פן יהרגוני — תחת "כי אמר" פן יהרגוני, ובשםו אל' א' (א' כ') ותקרה את שמו שמואל כי מה' שאלתיו — תחת "כי אמרה" כי מה' שאלתיו, עוד כהנה. ובתלמוד נמצאו כ"פ כי אתה ר宾 אמר רבי יוחנן — תחת כי אתה ר宾 אמרה, אמר רבי יוחנן. וכל זה הוא מפני שמדובר בשפה במקומו של הפעלה האמיתית בלבו. ועי' בתהלים (ל"ב ח') אשכילד ואורך בדריך זו תלך, פירש"י ואתה אמרת אשכילד, שם (קכ"ב ר') שאלו שלום ירושלים, ישלו אהבהך, פירש"י, שאלו שלום ירושלים ואמרו לה ישלו אהבהך.

ולא

1. *הה מקראי טרcta מכתבי?*
2. *הה מכתבנו מכך?*

* * *

(בראשית ל"ז ט"ו). וגם זכרון אנשים שאמרו ז"ל (במד"ר פט"ז) שהוא לשון חשבות וזקן בציווף זכרון שם דכתיב (במ"ב י"ג ג') כלם אנשים שאחר שזכיר שם חור לומר כלם אנשים זה יגיד לשון חשיבות, מה שאין כן בשקייה במקומו הופרת שם בנוי זה אין זו מעלה כאומרו (במ"ב ט') מי האנשים האלה עפק והגה מצינו שאמר הכתוב (לעיל י"א) גם הקאייש משה כי זה משה הקאייש (קג'ו ל"ב) הרי הוניר שמו והוסיף לומר הקאייש זה יגיד כי למעלה וארכנות יכון, וזה הוא אומר מי הוא שקרוי איש זה משה פרוש איש לשון שזכורא איש לא מצינו אותו בלא אלא במקום זכרון שמו אמר הקאייש והוא שם החזק על כל נברא זכר, ומעטה בשאמר הכתוב פאן איש הנקבר שקול אם הוא בנוי הרגיל בבחינת הזכרים או פרושו הוא איש הרשות למעלה וחשיבות, ומתבה זו מחלוקת בין יתרו ובין משה אם נאמר שפרושו הוא בנוי לזכר יבנס במושמות גם יתרו ושניהם שקולים במשמעות ואין אני יכול לעשות שניהם שהרי הכתוב לא אמר אלא אחד במו שדקדני מאומרו ונישתחו, ואחד זה אין אני יודע מי הוא ולא בא הכתוב לסתם אלא לפרש, ובהכרה לומר כי פרוש איש האמור פאן הוא לשון חשיבות ובאומרו כן נתחייב לומר כי זה הוא משה הקאייש שאליו נתיחד חשיבות זה ולא ליתרנו ובזה לא סתום הכתוב בנתנו והרי פרש שעיל משה הוא אומר:

ז) וינגן וגנו, ל夸ראת חתנו. פרוש לצד שאמר לו יתרו אם אין אפה יוצא בגני וכי בבודו של חתנו הספיק לו לצאת ל夸ראתו. ואולי שעהה הperf לזכר שיצא ביחיד ל夸ראתו ולא פנה ביציאתו למקום הכל הקאה וילידת, או שהיה אומר בפרוש שייציאתו הוא ל夸ראת חתנו, גם לדבריהם ז"ל (מכילתא) שמשה הוא שהשתכח ליתרונו זה לך אותן כי לכבודו יצא, וליה אמרו ז"ל (שם) קבוע גדול נתקבב יתרו וכו', ווילת דבריהם מניין לו קבוע מציאה זו דלמא לכבוד בנו ואשתו יצא משה: ווישתחוו וגנו. רבותינו ז"ל (שם) אמרו אני יוזע מי השתחווה לממי בשהוא אומר איש מי הוא שקרוי איש זה משה עד פאן. הנה טעם שלא אמר כי שניהם השתחוו זה זה לזה לצד שאמר לשון יחיד ווישתחו וישק לו זה יגיד כי אחד לבד השתחווה. ואם אמר לדבריהם ז"ל והלא מצינו שם יתרו נקרא איש דכתיב (לעיל ב' כ"א) ויאול משה לשבת את הקאייש, יש לחלק בין קראת איש של יתרו ל夸ראת איש של משה, ורקם אעריה שמר מה מעלה יש בשם זה של איש ולהלא כל אדם יקרא איש ונתקבטו אשה, וגם בבהמות מצינו שאמר הכתוב בפרק זה (בראשית ז') שבעה איש ואשתו, אלא שישתחה שם איש בשתייה במקומות זכרון האדים ונוסף לו לני קראת איש שזה יגיד שהוא לשון מעלה לביקום שיאמר איש בלבד זכרון שם זה ימצא במקומות העש ולא יגיד מעלה, במו שהתאמר (בראשית כ"ז כ"א) והקאייש משפטה לה, ויימצא בה איש

ג. אור הדחים .
פרק י'ח' פסוק ז':

1. *הה הקאייה את זיכרנו Se אתה כוותה מכתבי?*
2. *נקוד העי נסעה מכתבי מカリ איה הכא מחותה AI, אתה מעתך גברי זカリ מכתבי?*
3. *מכתבי קומץ כי כוותה אתה מחותה והכא מחותם כוותך יתכל, ק' ק' ה' נערן נאת זיכר מה מותם?*

* * *

84. ידעו לאמוד את יכולתם הרוחנית שאין בה כדי לסייע קולות אלה. (כדרכו של רבינו לפרש ראה"ה = החכונן. וכן להלן ד"ה וירא העם). 85. כך שהפסקוק בדברים פירושה קא מפרש את פסוקנו. שיטת רבינו בשיטת הרא"ע (וכן רשי"י) - "את הקולות היוזצאי מפי הגבורה" שהפסוקים כאן מדברים לאחר מתן תורה, שבקשתם היהת לא להושך לשמע את קול ה' יותר ממה ששמעו עד כה, ופסוקינו מקבל גם לדברים ה, ה-כ- בכ"י"ש, שלא כedula מהרmb"ן בפסוקנו. 86. "את הפלידים... ואთ הרמבי"ן בפסוקנו. 86. ח"ו ר' הרואה בראשון מוסיפות התובננות, ובעקבותיה המסקנה שלא יוכל לעמוד יותר בעקבות הקולות, ואילו ה"וירא" השני פירושו התובננות מה לעשות במצבם בודגלה היא. 87. לעומת תנועה בכיוון מסוים הנקרה ע"סוע או "היליכה". 88. אneklos: ושורדרון במדברא. וכן שם הרא"ע: מגורת ע"ע ונדר' בעבור שלא נחן. וכן הרא"ע בפסוקון "נעוי" כמו "נע ונדר", שככל אחד שר מקומות מעמדו ושב אהזרונית. לא כרשי' בעקבות ח"ל: איןנו אלא זעיר. וברמבי"ן הביא את שתי השיטות. 89. שהליקתו היא בלחתי מכונות. 90. ידעו מאין אבל לא لأن. (והשוฯ רבינו בראשית טו, ח).

ד. ספוריון עם פירוש הרב י. קופרמן.

פרק ב' פסוק טו: (טו) ראים את הקולות. כמו "זלבוי ראה" (קהלת א, טו). התובננו בענין הקולות שלא יוכלו לסבולם,⁶⁴ כאמור לא אף עוד לשמע את קול ה' אלקי⁶⁵ ואת האש הגדולה הזאת⁶⁶ לא אראה עוד ולא אמות" (דברים יח, טו). וירא קעם. התובננו מה לעשות⁶⁶ א. ונגע. הפטנועע פטניע בלחמי מכניגת לגבול מה שאלו⁶⁷, יקנא ניע, בענין "ניינעם בפְּרָבֶר"⁶⁸ (במוכר לב, יג), "פְּנַׁעַע אָרֶן בְּשִׁכּוֹר"⁶⁹ (ישעה כד, כ). וזה כי מיניאתם, נסגו אחר מגבול מה שפטנו, בלחמי מכניגת לגבול מה שאלו⁷⁰.

מ/ס/ke

1. איך כלערנו אfin את: "לוואים את הקופאות?"
2. פראים אפיקען כהן הצעה: "רכאת" איך הילך הפאייט?
3. איך כלערנו אfin את "ויזוואן" ופאה מה מה פה?
4. אה הוכחותי אה קזאנקאות מהו איק איז נא?
5. איך אfin כי כי זה את הקומת המתאימה בפתקאות פון ורכאת מאי לא נא?

* * *

(כב) ואמ' גו. אם יתמוד ימי הנזודים ותנייע עת ההתחלות וחזי קבוע במוינטה, או או יהיה עלייך להחליף את המזבח הנידי במיבנה מוצק של מזבח אבניים. או תקרא אליו כל אבן שבמזבחך את דבר התקדשותם של כל חי מדיינתן לשם ה'. כל כלי ברזל לא יגע באבן שמננה תבנה את מזבחך, ובכל כלិ ברזל לא יגע באבן שמננה בנית את מזבחך. אבן שהנפת עלייה כלិ ברזל — מחוללת (עי' רמב"ם, הל' בית הבירה פרק א). תעודת המזבח אינה סתרת החיים, אלא בניינם, ולא החרב, מכשיר הכוח והאלימות, תתקוש עליידי מזבח ישראל; בנין המזבח יושלם עליידי הצדק והאנושות, וממשלתם — ולא ממשלה החרב — תצא משם. ליד מזבח האבני שכנה לשכת הגוזית, היא מצודה הנצח של משפט התורה, ולא החרב, אלא המזבח הוא הסמל של הצדקה והיושר בישראל.

ה. רשות פסוק כב':
פרק ב' פסוק כב':

ג
ד

- מ/ס/ke:
1. קרא זומ' את הפסוק, איך ופאה כלערנו קרא זומ' מכות שורות מה?
 2. זומ' יאלקען?
 3. אה היה צען האקמת הער' פצואת הקופה?
 4. אה אסף הכלען מה אי סתירת מה'?
 5. אה צליק פסף נאמה הקגץ פאלקען?
 6. איך ואה פקקיות זומ' פצואת הער' הסתכלין נספנת?

* * *